

Избиха ги вразите и сичко разориха, —
 Погина на народътъ надъждата. цвѣта. . .

V.

Виждаде-ли сте нейдѣ срѣдъ къща изгорена,
 Посредъ доварътъ пукнатъ опжрлено дърво?
 Какъ жално то изглежда. каква то скърбъ навожда
 На чувствата човѣшки, на нашата душа?
 Такава скърбъ навождатъ и тезъ наши юнаци.
 Боито останаха слѣдъ кървавиятъ бой,
 Боито въвъ борбата не паднаха убити,
 И днеска не вкушаватъ слѣдсмъртниятъ покой.
 Стоятъ те посрѣдъ назе сжсъ мисаль на челото,
 Дълбока скърбъ са гледа на тѣхните лица;
 Стоятъ те и не думатъ; но погледътъ имъ мраченъ
 Показва, че са мжчатъ отъ силна те тжга.
 Скърбятъ те зарадъ своите изжгани надѣжди,
 За своите другаре, погинале въ боятъ;
 За нашата кльта майка, въвъ кръви потопена,
 За наш'те мжки страшни, за наште тѣглила.
 Скърбятъ те, че отъ нийдѣ имъ помощъ не дохожда
 Презъ Дунавътъ да минатъ пакъ въ своята земя.
 И тамо на тиранътъ сторично да отвѣрнатъ
 За неговите звѣрски и демонски дѣла.
 Скърбятъ те и печално тазъ годинъ испроваждатъ,
 Боито имъ отнесе толкозъ святи мечти,
 И пакъ нова надѣжда предъ тѣхъ тогазъ ще блѣсне,
 Богато отвждъ Дунавъ топъ русски загжрми.
